

Ἐλθετε λοιπὸν σεῖς τῆς ζωῆς οἱ ἔφοροι, οἱ πλαστοργοὶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἀνοίξατε τὴν καρδίαν μου, διαμελήσατε τὰ σπλάγχνα μου, καὶ ζητήσατε ἐν αὐτοῖς τῆς Δάφνης τὸν Ἔρωτα, ἐρευνήσατε ἐνδότερον, καὶ θέλετε μάθῃ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Ἀπόλλωνος εἶναι ὁ Ἔρως τῆς Δάφνης. ὦ! εἶναι δι' ἐμὲ ὁ προάγγελος ἐκρινῆς πρωΐας, εἶναι τὸ ἄσμα τῆς ἀηδόνος, τῶν δαδῶν αἱ φιλύραι εἰς ἃς ὡς ἐν ὄνειρῳ πλανᾶται ἡ ζωὴ μου, ὅπου ταν ζητῇ τὴν Δάφνην, καὶ ἡ λύρα προχέει τὸ θεσπέσιον ἄσμα τῆς.

Οὐδεὶς λοιπὸν μοὶ ἀποκρίνεται, οὐδεὶς λοιπὸν ἐλεεῖ τὸν ἔμφρονά διὰ τὸ ἰσρότερον ἐν τῷ κόσμῳ αἰσθημα, διὰ τὸ γλυκύτερον τοῦ βίου μας ὄνειρον; Δὲν ὑπάρχουσι λοιπὸν οἰκτιρμοὶ γονεῖς νὰ φιλῶσι τὰ τέκνα των, δωροῦντες εἰς αὐτὰ τὴν εὐδαιμονίαν διὰ τοῦ ἀγιωτέρου τῶν μυστηρίων; Ἄ! Δάφνη, ἕως πότε πλέον μακρὰν μου θὰ κεῖται, ἕως πότε πλέον δὲν θέλεις ἀγαπᾷ τὸν Ἀπόλλωνα;

II

ΔΑΦΝΗ

Σοὶ εἶπον ὦ! Ἀπολλὼν! ἀπελθε τῆς Ἀρκαδίας; διότι ἡ Δάφνη οὐδέποτε θέλει ἀγαπήσει σέ! Ματαίως ζητεῖς τὴν καρδίαν τῆς, διότι οἱμοὶ! ὠρίσαντο οἱ θεοὶ νὰ ἀποδιώκῃ τὸν ἔρωτα, καὶ νὰ ἀποθῇ τοὺς αἰτοῦντας τὴν καρδίαν τῆς! ὦ! μὴ πλέον λαλῆς πρὸς με περὶ ἔρωτος, ἀποδιώξον τοῦ νοῦς σου τὴν Δάφνην, καὶ ἀπελθε ἐκεῖ ὅπου ἀνθεῖ ἡ χαρὰ καὶ ὁ γέλως, νὰ κρούῃς εὐφροσύνης τὴν ἐπτάχορδον λύραν σου. Ζήτησον ἐκεῖ τὸν ἔρωτα, καὶ ἐκεῖ ἀγῇ νεύσον ὁμοφύλους καὶ συνπάτριδας καρδίας. Ἡ Δάφνη οὐδέποτε θὰ ἀγαπήσῃ τὸν Ἀπόλλωνα!

ΑΠΟΛΛΩΝ

Εἰς τί σοὶ ἐπταίσα, Δάφνη, καὶ μὲ ἀποθεῖ, οὕτω; Τί ἐγκλημα μέγα διέπραξα, καὶ οἱ θεοὶ καὶ ὁ Λάδων, καὶ σὺ εἰ τοσοῦτον ἀνοικτίρμονες φαίνεσθε τῷ Ἀπόλλωνι; Μὴ μὲ ἀποδιώκῃς, Δάφνη, ἵσταμαι ἱκέτης πρὸ τῶν ποδῶν σου, ρίψε χαμαὶ τὸ βλέμμα καὶ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν καρδίαν μου, φείσθητι τῆς ζωῆς μου κἄν, διότι ἄλλως ἀποθνήσκω ἀπελπίς καὶ ἀνέραστος. Δός μοι τὴν καρδίαν σου, Δάφνη, δός μοι τὸν ἔρωτα σου καὶ ἔλθε νὰ ὑμνήσωμεν ὁμοῦ τὴν ζωὴν. Ἐλθε νὰ ἐγείρῃς τὴν ροδίνην κόρην σου ἐπ' ἐμοῦ, καὶ τὸ ἄσμα τῆς λύρας μου ἡδέως νὰ ἀποκοιμίσῃ τὰ βλεφάρά σου. ὦ! πόσον τότε ἡ ζωὴ θὰ εἶναι φιλομειδῆς καὶ ὠρεῖα! Ἡ πρώτη θὰ χαιρετᾷ ροδοανθὴς τὸ ἐνδια-

τημά μας, καὶ ἡ φίλεως ἀηδὼν θὰ ἀμιλλᾶται πρὸς τὸ ἄσμα τῆς λύρας μου. Τὸ πᾶν ἐκ χαρᾶς θὰ βομβῇ πέρ' ἡμῶν καὶ οἱ θεοὶ θὰ φθονῶσι τὸν ἔρωτά μας, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν μας.

ΔΑΦΝΗ

Σίγα ὦ! Ἀπολλὼν! μὴ ζητῇς διὰ τῶν δακρύων σου, νὰ δαμάσῃς τὴν ἀτίθασσον τῆς Δάφνης καρδίαν. Μάτην οἱ ὄρκοι σου τέκνον τῆς Ἀστερίας Νύμφης, μάτην οἱ στεναγμοὶ σου, καὶ τὰ ὄνειρά σου. Ἐν ὅσῳ πᾶλλει τὸ στήθος τῆς Δάφνης, ἐν ὅσῳ καλεῖται κόρη τοῦ Λάδωνος, πιστευσον ὅτι οὐδέποτε θὰ δωρήσῃ οὐχὶ τὴν καρδίαν τῆς, οὐχὶ ἐν μειδίσμῳ ἢ ἐν βλέμμα ἀλλὰ οὐδὲ κἄν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος θὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Πάντοτε ξένη θὰ εἶνε δι' ἐσέ, καὶ ἐγὼ αἰ μακρὰν σου θὰ πλανᾶται, Σέ εἶπον καὶ πρότερον, μὴ πλειότερον διαμεινῇς ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ ἀπελθε ὅσον ἐνεστι τάχιον, μὴ ἡ ὀργὴ τοῦ πατρός μου ἐξολοθρεύσῃ τὸν ἀπεινοῦντα καὶ ἔμφρονά ἐραστήν. Σοὶ ἐπανυλαμβάνω δὲ τὸ ὑστατον πλέον, ἡ Δάφνη οὐδέποτε θὰ κληθῇ τοῦ Ἀπόλλωνος φίλη...

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ἀπόδος μοι λοιπὸν ὅ,τι μοὶ ἀνῆρπασας, Δάφνη, ἀπόδος μοι τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου, σκληρὰ κόρη, ἀφοῦ φέρεις γρανίτου στήθη, καὶ ἀφ' οὗ τόσον σκληρῶς ἀπόθκας τὸν ἔρωτά μου! Ἐρρέτωσαν αἱ ἱκεσίαι καὶ τὰ δάκρυά μου πλέον. Φρενιτιῶν τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ἀπόλλων, σύγγνωτε ὦ! θεοὶ ἐάν βλασφημῇσῃ καθ' ἡμῶν. Ἐμπρὸς Δάφνη! Ἐ! οὐχὶ δάκρυα καὶ ἐπικλήσεις πλέον σέ διατάσσω ἔλθε νὰ ἀπέλθωμεν τῆς πατρίας σου χώρας, διότι ἐάν μὴ ὑπακούσῃς ἡ βίβλ' θὰ ἐξαναγκάσῃ σέ.

ΔΑΦΝΗ

Μὴ μὲ ἐγγύζῃς ὦ! Ἀπολλὼν! μὴ αἱ χεῖρες σου συσφιγγοῦν τὰ μέλη μου! ὦ! θεοὶ, ἀπόλλυμαι ἐάν μὴ ἐλεήσῃτε τὴν Δάφνην, ἐάν ἀκούαντες τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς θρήνους μου, δὲν σπεύσῃτε νὰ ἀποσπάσῃτε ἐκ τῆς παγίδος τὸ αὐχὲς θῆμα! Οὐρανοὶ! οὐδεὶς λοιπὸν εἰσ-ακούει τὰς βλασφημίας μου; οὐδεὶς λοιπὸν δὲν βοηθεῖ τὴν κόρην τοῦ Λάδωνος;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Οὐδεὶς Δάφνη, διότι οἱ θεοὶ τελῶσι τὰς βουλὰς τοῦ Ἀπόλλωνος!

ΔΑΦΝΗ

ὦ! μήτερ μου, μήτερ! ἀνοιξὸν κἄν

σὺ τὰ σπλάγχνα σου, καὶ κατὰπτε τὴν ἀπροσάτευτον κόρην, ἐκείνην, ἣν τόσον ἠγάπησας, καὶ ἣν ἐκ τοῦ Λάδωνος παρήξας.

Μετ' ὀλίγον ἡ γῆ ἠνεώχθη, καὶ ἡ Δάφνη ἠφανίσθη τῶν βλεμμάτων τοῦ Ἀπόλλωνος.

III

Παρήλθεν ἐν ἔτος καὶ ἡ γῆ ἀνέδωκε φυτὸν, ὃ ἔνθει περὶ τὸν Μάρτιον καὶ ἐκκαλεῖτο Δάφνη! Ἐνθ' δὲ ἡμέραν τινὰ ὁ Ἀπόλλων διήρχετο ἐκ τῶν ἀγρῶν, τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἐρεῖρθη ἐπὶ τινος ἀνθρώπου καὶ ἡ χεὶρ τοῦ ἀπέσπασεν πολλὰ κλωνία, δι' ὧν σχηματίσας στέφανον ἔστεψε τὴν κεφαλὴν του, πρὸς ἀνακούφισιν τῆς δυστυχίας του, πρὸς παραμυθίαν τοῦ χωρισμοῦ του ἐξ ἐκείνης. Τὸ φυτὸν ἐκείνο ἦτο ἡ Δάφνη. Ἐκτοτε δὲ καθιερώθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὅπως στέφῃ τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς ἥρωας, τοὺς μουσηγέτας; καὶ τοὺς ἀθλητὰς τῶν πυθίων!!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΙΓΓΛΕΣΗΣ

ΑΠΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΑΠΟΓΡΑΦΗ ΤΟΥ 1879

(Συνέχεια καὶ τέλος)

ΕΠΑΡΧΙΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Ἄγρια	Κάτοικοι	Λημέται
Ζακύνθου	18,638	20,405
Ψωφίδος	3,957	4,214
Ολιπιδίων	2,505	2,627
Ναρθίων	2,770	2,847
Ἐλάτου	2,843	2,919
Ἀρτεμισίων	2,352	2,464
Ἀρκαδίων	3,352	3,460
Λιθακίας	3,589	3,361
Υριαίων	1,998	2,029
Μεσογαίων	2,518	2,544
Τὸ ὅλον	44,522	46,670

Δι' ὅλου δήμ. 1,651,072 1,702,356

Γενικὸν ἄθροισμα τοῦ κατὰ δήμους πληθυσμοῦ 1,654,072
στρατιωτικοὶ ἐνεργεῖς κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀπογραφῆς 18,521
Ἄνδρες τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ 2,002
Ναυτικοὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ταξιδεύοντες 5,180

Πληθυσμὸς τοῦ βασιλείου τῷ 1879 1,679,77

Τοιαύτη ἐγένετο ἡ ἀπογραφὴ τῶν κατοίκων τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας, καταρτηθεῖσα σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης καὶ μετ' ἀκριβοῦς ἐμπρεπούσης εἰς ἔργον δημοσίων κράτους εὐνομούμενου.

Καθῆκον περὶ τοῦ ἀμερολήπτου ἐκπληροῦντος ὀφείλομεν ν' ἀπονεύωμεν δημοσίᾳ τὸν ὀφειλόμενον ἔπαινον εἰς τὸν

προϊστάμενον τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας οἰκονομίας κ. Ἀλεξάνδρον Μανσόλαν, εἰς τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, τὴν ἐνδελεχῆ μέριμναν, καὶ τοὺς ἀτρύτους κόπους τοῦ ὁποίου ὀφείλονται οἱ ἀγαθοὶ καρποὶ τοῦ τμήματος αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείου, ὅπερ ὁμολογουμένως κατίστη ἀντάξιον τῶν τῆς Ἑσπερίας ὁμοίων τμημάτων, σχετικῶς πάν-

τοτε, ἐννοεῖται, καὶ ἀναλόγως τῶν μέσων καὶ τῆς παρεχομένης συνδρομῆς.

Ἡ ἀπογραφὴ τοῦ 1879, ἐφ' ὅσον ἐξήρτητο ἀμέσως ἀπὸ τοῦ ἀρμοδίου τμήματος, εἶναι ὁμολογουμένως ὡς οἶόν τε τακτικὴ καὶ ἀκριβής. Εὐχόμεθα δὲ, ἵνα κατ' ἀναλογίαν τὰς αὐτὰς προόδους ἀναδείξωσι καὶ τὰ ἄλλα δημοσία γραφεῖα τοῦ κράτους.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΟΝΟΥ ΚΡΑΥΓΗ

Ὅχι· μὴ ψάλλε, ποιητά, τὰ πάθη τῆς καρδίας !
Λύρα, συντρίψου κάλλιον παρά νὰ εἴπῃς πάλιν
Ὅσας ἡ εὐγενὴς ψυχὴ ὑφίσταται ἀγωνίας
Εἰς τὴν κατὰ προλήψεων κατηραμένην πάλιν . . .

Κοιμοῦ, καρδίᾳ κάλλιον· οἱ φλογεροὶ παλμοί σου
Καρδίαν δὲν θὰ δώσωσιν εἰς κόσμον τεθνεῶτα . .
Ἀγγέλων μελωδήματα καὶ ἀνθ' ἡ παραδείσου
Τί θέλουσιν εἰς ἔρημον, εἰς μέρη πεπηγότα ;

Ψυχὴ μου, δέπας πικριῶν κενώσασα στρογγύλον,
Μὴ ζῆτει νέα βάρη, ψυχὴν ζητοῦσα πέριξ . . .
Πνέει χειμῶν μετὰ ὠχρῶν· κ' ἐξεραιμένων φύλλων
Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε δεινοῦ τυφῶνος πτέριξ.

Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε καὶ μονοθεῖσα ὄλωσ,
Προτίμησον τὴν σιωπὴν, τὴν λήθην, τὴν σκοτίαν . .
Ἡ ἀφοῦ ἐτι ἐναστρος τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος,
Πετάσθητι πρὸς οὐρανοὺς πρὸς τὴν ἀθανάσιαν !

Τί ἂν τὴν ἀγαπᾷς θερμῶς κ' ἐνθέως τὴν λατρεύεις ;
Μὴ σὲ ἐπίστευσε ποτέ; μὴ θὰ σὲ ἐννοήσῃ ;
Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος — ἡ παίγνιον τῆς χλεύης,
Ἡ αἰνιγμα γριφῶδες ὁ ἀδύνατον νὰ λύσῃ !

Παῦσον, ὦ τίλαινα ψυχὴ, ψυχὴν ζητοῦσα θεῖαν
Ἵνα ἀκτινα θαλπερὰν τοῦ οὐρανοῦ σοὶ δώσῃ .
Τὸν ἔρωτά σου κάλυφον καὶ κρύψον εἰς σκοτίαν,
Θεὸς τις ἴσως καταβῇ αὐτὸν νὰ ἐκριζώτῃ . . .

Ὁ νοῦς ἐὰν ἀδύνατον τὴν φλόγα σου νὰ σβύσῃ
Καὶ εἶναι πλέον αἱ σπιγμαὶ τοῦ βίου σου ὀλέγαι,
Τὸ τελευταῖον ἄσμά σου μακρὰν τῆς ἀς ἡγήσῃ,
Εἰς ἔρημίας, μελωδέ, μακρὰν, μακρὰν τῆς φύγε !

Ὁ τραυματίας αἰδοῦς ζητεῖ τὴν μοναξίαν,
Μόνος νὰ βλέπῃ τὴν πληγὴν καὶ μόνος νὰ ἐκπνεύσῃ,
Μακρὰν τῆς βλέπ' αἱμάσσουσιν τὴν νέαν σου καρδίαν,
Μακρὰν παντὸς τὸ δάκρυ σου τὸ ὕστατον ἀς ρεύσῃ !

Ἐν γῇ, ἐστία κακιῶν καὶ πόνων καὶ ἀπάτης,
Ἀγνὴ ψυχὴ τοῦ μελωδοῦ, τὸν οὐρανὸν μὴ ζῆτει·
Δὲν σ' ἐννοοῦσι, μάτην δὲ θεῶν ὀνείρους πλάττεις . .
Σίγα καὶ ἄφες στένουσά τὴν Μοῖραν νὰ σὲ πλήττει.

Τί ἂν τὴν ἀγαπᾷς θερμῶς κ' ἐνθέως τὴν λατρεύεις ;
Μὴ σὲ ἐπίστευσε ποτέ ἢ μὴ θὰ σ' ἐννοήσῃ ;
Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος ἢ παίγνιον τῆς χλεύης,
Ἡ αἰνιγμα γριφῶδες ὁ ἀδύνατον νὰ λύσῃ !

ὦ, ναί, γριφῶδες αἰνιγμα ! . . ἡ νέα τῆς καρδίας,
Πρὶν βίον ζῆσθαι, ἐθανε, — καὶ τώρα παγετώδης,
Ἄνευ καρδίας κάλλονή καὶ ζῶσα δυσπιστία
Μοιράζει βάρη φρικτά, ὀδύνας ταρταρώδεις.

ὦ, μᾶλλον ὠκτερον αὐτὴν ! — ἡ δυστυχὴς παρθένος
Οὕτω θὰ ζῆσθαι παγερά, νεκρά, τοῦ κόσμου θυμά·
Κι' ἂν σὲ ζητήσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πεπρωμένως
Καὶ φέρῃ ἔρωτος πρὸς σὲ τεταραγμένον βῆμα, —

Ἀργὰ θὰ ᾔηται ! ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ πληγεῖσα
Τὴν γῆν ἀφῆκε τὴν ψυχρὰν τοῦ ψεύδους καὶ τῶν πόνων
Ὅπου διήλθεν ὑπ' αὐτῆς φεῖ ! μὴ ἀγαπηθεῖσα . .
Μακρὰν τῆς ζῆ, εἰς οὐρανοὺς, ἐν μέσῳ λαμπηδόνων.

Ὀκτώθερις 1877.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΠΑΖΟΓΛΗΣ.